

Za Radislavem Hoškem

Premýšlel jsem při smutečních obřadech v pátek 6. května tohoto roku, jimiž se definitivně uzavřela pozemská dráha mého zcela jistě nejpozoruhodnějšího přítele a často otcovského rádce, pana profesora PhDr. Radislava Hoška, CSc., nad tím, jak jsme spolu často žertem i vážně uvažovali o pozoruhodnostech lidského ducha; nad pomíjivostí, ale rovněž setrvalostí jeho projevů. Nevím samozřejmě, zda jeho duch při tomto posledním rozloučení sledoval se shovívavým pobavením, tak jak to bylo u něho obvyklé po celá léta našeho přátelství – a ví bůh, že se tato léta počítala na nepetržitou řadu desítiletí – moje přemítání; zda mi nesděluje, obraceje se ke mně onikáním, což byl způsob mimořádné důvěrnosti, jež mezi námi panovala, při méně závažných sděleních jsme si důsledně vykali, že už kontaktoval na onom světě svoje vynikající učitele, klasické filology Františka Novotného, Ferdinanda Stiebitze a Jaroslava Ludvíkovského a že jim už složil počet z toho, jak on sám naplnil jejich odkaz: nejen knihou o *sv. Augustinovi*, nejen překladem Platónovy *Ústavy*, ale desítkami a desítkami dalších děl, překladů, studií z širokého pole, zahrnujícího antickou vzdělanost, literaturu, dějiny, epigrafiku atd., atd. Podrobnou bibliografii profesora Hoška jsem si v duchu nepřefikával, neuvažoval jsem o ní v oně chvíli loučení s ním, uvažoval jsem spíš o tom, jakou rozsáhlou kohortu svých přátel, kteří zčásti byli i mými přáteli nebo které jsem alespoň znal, svým odchodem posílil: logika profesora Karla Berku, matematika a logika profesora Karla Čulíka, „bátušku“ dr. Vojtěcha Jestřába, filozofy prof. Lubomíra Nového a prof. Jiřího Cetla – všechny jeho přátele z brněnských let, nemluvě již o tolika dalších brněnských i pražských. Uvažoval jsem chmurně o odchodu celé jedné generace a o pomíjivosti toho, na čem jsme se spolu podíleli: napadla mne třeba revue *Věda a Život*, naše společné dlouhodobé útočiště během zlých let, revue, která, zdá se, definitivně zanikla a pro jejíž obnovu zatím není v Brně sil. Myslí mi procházely ovšem i další vzpomínky, jež – jak jsem přesvědčen – jeho duch z dálky komentoval s úsměvnou

ironií, vzpomínky na naše schůzky v Praze i Brně, přerušené až jeho nemocí, o níž jsem věděl, že nepřipouští jinou naději, než co nejvíce oddálený milosrdný konec. Alespoň jsme si telefonovali: „Kdy se vrátíte?“, ptal se mne, když jsem mu sdělil, že odjíždím služebně do Francie. „Vracíte se ve čtvrtek 5. května? Tak mi zavolejte hned v pátek.“ Ten pátek jsem se místo telefonování, s ním loučil v brněnském krematoriu. Vzpomínal jsem na místa našich pražských a brněnských schůzek, na nichž jeho židle osíř stejně, jako osíř jeho místo v našich vlcích, které nás po léta převážely mezi Brnem a Prahou a zase zpět do Brna. Uvažoval jsem, jak nejen jeho rodině, ale také mně a všem jeho přátelům a blízkým bude chybět jeho lidská přítomnost, která byla povzbuzující, pozoruhodně uklidňující, a tolik stimulující intelektuálně a charakterově. Některé ztráty jsou prostě nenahraditelné; lze je jen konstatovat, nelze se s nimi smířit: odchod profesora Radislava Hoška představuje jednu z nich.

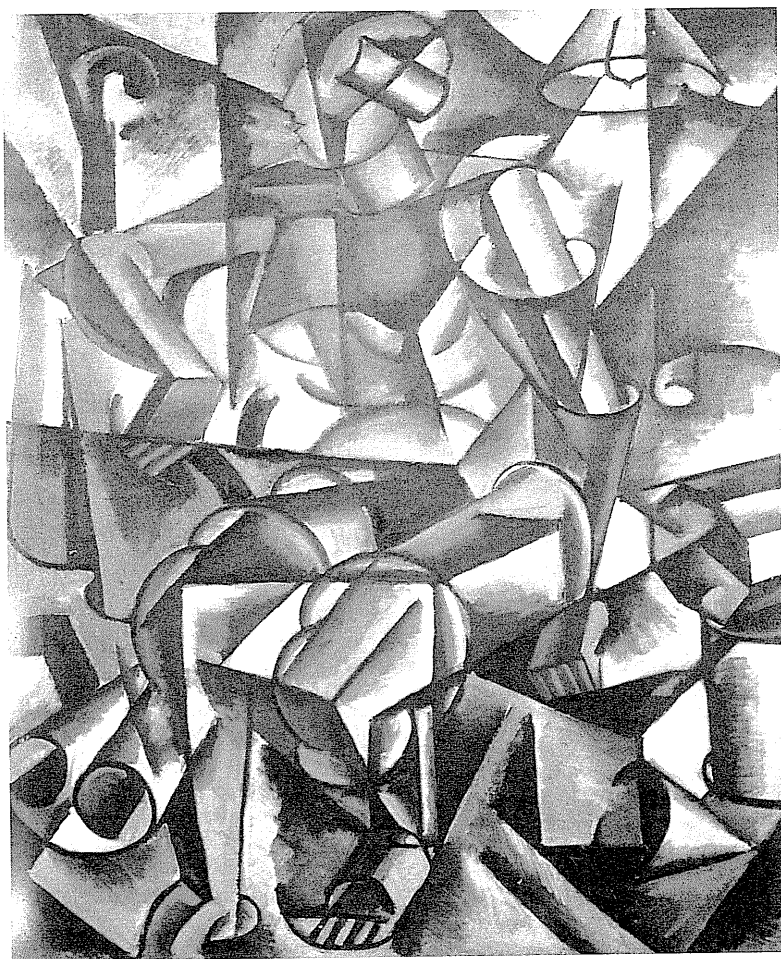
xxx

Prof. Radislav Hošek se narodil v Brně 13. března 1922. V Brně rovněž zemřel 27. dubna 2005. Prof. R. Hošek byl doslova dítětem Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, protože jeho otec, pan Karel Hošek, byl ředitelem kanceláře děkanátu fakulty, na fakultě měl služební byt, své dětství tudíž prožil prof. R. Hošek přímo v budově Filozofické fakulty. Odtud se datovala téměř nepřeborná zásoba jeho historek, týkající se velkých zakladatelských osobností Filozofické fakulty Masarykovy univerzity: o to větší je škoda, že přes naléhání přátel, profesor Hošek nesepsal své vzpomínky. Po studiích na klasickém gymnáziu v Brně na Legionářské ulici, dnes na třídě kapitána Jaroše, ukončené maturitou v roce 1941, pracoval během válečných let v Zemském archivu v Brně a v Úřadu ochrany práce. Po válce (1945-1949) vystudoval klasickou filologii na Filozofické fakultě MU, stal se tamtéž asistentem, odborným asistentem, docentem (1962) a profesorem (1966), působil rovněž jako proděkan fakulty. V druhé polovině šedesátých let odchází jako profe-

sor na Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy do Prahy, na níž přednáší až do svého emeritování, i po něm. V posledních letech svého života působí rovněž na Trnavské univerzitě v Trnavě, kam dojížděl. Po celá léta držel rovněž přednášky na Filozofické fakultě UP v Olomouci a na Filozofické fakultě MU, v Praze přednášel v posledních letech rovněž na univerzitě třetího věku pro seniory. Stejně jako jeho pedagogická, byla obsáhlá jeho badatelská činnost, postihující jak oblast klasické filologie, literatury, my-

tologie, náboženství, tak oblast klasická archeologie a epigrafiky, jimž se věnoval v České republice, na Slovensku, v Bulharsku, v Libanonu, a která došla odezvu v jeho četných vědeckých publikacích. Jeho publikační činnost je nesmírně rozsáhlá, zahrnuje práce jak vlastní, tak překladatelské, podrobnější bibliografii lze nalézt např. ve Slovníku českých filozofů, Brno MU 1998, in Graecolatina Pragensia 1993 aj.

P. HORÁK

L. Popovová, Sedící akt, 1913